

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num.º atrassats des 2.º tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.º tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos..... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	5'50

SA BALANSA.

(TRAUCCIÓ LIBRE DES CASTELLÀ, PER UN IGNORANT.)

S'esperit de ses tenebres (en Barrufet en bon mallorquí) s'estava passetjant tot ufanós per dins l'ayre ó atmósfera que mos rodetja, contemplant ses vanidats humanes, á que nòltros donám es nòm de fums de formatjades.

—¿Quants son, (deya per sí mateix, acentuant molt ses paraules y donantse tò de qui fa fé;) quants son que desprecian aqueixes vanidats? Reunits tots els del mon no bastarian per omplí la sala des Congrès d' España. ¿Ahont son els actes de virtut cristiana? Casi no se coneixen; aïslats y perduts entre sa multitut d'actes inspirats per sa vanitat humana, apenes se pòden distingí maldement sian cercats amb uyeres d'aument. Que se repleguin y pésin totes plegades ses accions d'els justs de tot el mon, tant passat com present, y es séu pès no igualará, ní de molt, á ses vanidats d'un sol dia des llogaret més insignificant!

Un esperit de sa llum se presentá devant el de ses tenebres.

—Venchi, (li va dí,) á proposarté un desafió. Tú acaramullarás dins un plat de balansa totes quantes vanidats vulgues posarli; jo cercaré un quantre-pès, y si lògr fé caure sa balansa, seré vencedor.

—*Convenido:* (respongué el príncep de ses tenebres;) ara reuniré tota sa méua Cort perque presencihi sa téua derròta. Jo sé, (continué diguent), un lloch molt apropòsit per aqueixa *lucha*. Al Sur de la Siberia hey ha un gran terreno ignorat d'els viatgers. Peñaloses muntanyes y escabrosos bòschs el rodetjan y el fan totalment solitari. Alguns d'els méus subdits enjegats d'Europa y Amèrica han trobat allà un refugi ahont no se veuen perseguits ni molestats per ses lletanías d'els missionés. ¿T'agrada aquest lloch?

—Sía com tú dius, (respongué l'es-

perit de sa llum;) aném á n'aquest territori.

Satanás s'equivocava quant deya que aquell pais no era conegut per cap viatgè. Jo hey acabava d'arribá després d'havé atravessat amb un globo una multitut de terres de ses quatre parts del mon. Els animals que l'habitavan, qu'encara no coneixian sa malicia d'els homs, me reberen amb molta cortesia y mil atencions y demostracions de respectè. Dins una gran còva vaitx trobá hospedatge y allá vaitx col·locá tots els méus instruments. Un d'els més preciosos eran unes uyeres que m'havía regalades un *jefe* indio á ne quí jo havia fet un gran favó. Amb aquestes uyeres distingia amb tota claretat y pormenors els esperits més impalpables. Ja fa temps que no les tench; un escrúpòl de consciència m'obligá á romprerlès. No m'arrepentesch d'haverhó fet, perqu'amb alguns mesos que m'vaitx servi d'elles, vaitx coneixe qu'es méu caracte s'havía mudat per complet y m'havía convertit amb un veritadé *misántropo*. Podria contarvos còses molt curioses que vaitx arribá á coneixe amb l'ajuda d'aquestes uyeres, pero per ara les vuy callá, perque publicarles seria causa de grans escándols, puis destruiria sa reputació de molts y alts personatges què gòsan del favor populá y no crech convenient derribá aquests idòls. Axò es un entreteniment què se prènen els pòbles quant per un capritxo qualsevòl se cansan d'ells, y, qual si fossen nins, mudan de juguetes.

M'estava assegut devant sa còva de qu'havía prèns possessòri perque m'servís de casa, quant l'esperit de sa llum y el príncep de l'actual societat moderna de mala lley devallaren á n'aquell plá de la Siberia. Quant Satanás me va veure quedá tot sorprès y comensá á ecsaminarmé amb tota detenció.

—Tenia pò, (digué al mateix temps qu'observava els méus instruments), que no fos algun missioné; pero per ses eynes qu'emplea conech qu'es un sábi naturalista. Aquests no son de teme per

mí; no fan la guèrra á n'els dimonis, sinó qu'al contrari molts d'ells, amb ses séues doctrines estraviades son els méus millors ajudants.

No tractaré ara, ignorants lectors, de descriure aquest personatge; perque si bé es veritat qu'amb ses uyeres que vos he dit vaitx veure y coneixe moltes còses d'ell, no tròb paraules que sian hònes per esplicarló en cap idioma (y conta qu'en sé més de xexanta.) Per lò tant contentauvos en sebre qu'aquell qu'abans era el més hermós d'els xerafins está ara (per sa séua supèrbia) convertit en sa mateixa lletjura, y qu'es sa cosa mes repugnant y abominable que pugau imaginar.

Tampoch me crech amb fòrses bastants per esplicarvos s'hermosura, y sa gloria de l'esperit de sa llum. Unicament diré que sa séua vista me causá tanta satisfacció qu'hauria donat tot quant hey ha en el mon, per podè gosá nomes cinch minuts de sa presència angelical. Gracies á n'aquest esperit benaventurat vaitx podè suportá, sense morirme de pòr, s'horrorós aspècte de Satanás.

—Conforme t'he advertit, (digué el príncep de ses tenebres,) vaitx á convocá la Cort infernal perque presencihi y celebr sa téua derròta, esperit temerari que t'atreveixes á volè trobá un quantre-pès capás de fé tombá sa balansa ahont acaramullaré ses vanidats de sa societat actual.

No sé de quins mèdis se va valé Satanás per convocá la Cort infernal; un derrera s'altre varen compareixe tots els dignataris d'ella. Un dimoni, criat d'un gran *magnate*, que jo dominava amb ses uyeres des jefe indio, me va fé coneixe els més principals. Dech advertí á n'els méus lectors que jo no don molt de crèdit á ses paraules d'aquell criat, també esperit de sa mentira.

Gracies, pues, á n'aqueix confident, vaitx coneixe á *Belcebú*, señó d'els espies d'els dimonis, primera dignitat de la Cort infernal després de Satanás. Aquest célebre dimoni, alt y gròs com

una muntanya, s'assegué à un gran tròno à sa part de s'atmòsfera de sa méua esquerra. Corona es séu front una cinta de foch; sa séua cara es negra y es séu aspècte molt terrible. Dú ales de rata pinnada.

A n'es séu costat prengueren assiento el príncep de la Mort deixant veure ses séues dents ben afilades y ses repugnants llagues que cubrian el séu còs; y el príncep de ses llàgrimes, dimoni horrorós tot plè de plòrs de mares y sanch de nins.

A n'aquests seguían, segons sa dignitat, *Pluton*, príncep des foch; el gran negre y gran mèstre d'els conventillos, dimoni melancòlich y taciturno; *Proserpina*, princesa d'els esperits malignes; *Adramenlek*, gran canceller; *Astaroth*, gran tresoré; *Vergal*, jefe de sa policia secreta; *Baal*, general en jefe d'els ecsèrcits infernals; *Leviathan*, gran almirant; *Bellegor*, embaxadó de França; *Belial*, embaxadó de Turquia; *Rimmon*, de Rússia; *Thamus*, d'Espanya; *Ugtin*, d'Italia; y *Martinet*, de Suïssa.

Derrera la Cort hey havia una multitud de jefes, oficials, llibrers, guardes, etc., etc. Una gran obscuritat rodetjava y cubria aquells tenebrosos personatges. Unicament rayos vermeys y verds que de tant en quant brillavan à sa bena de foch de Belcebú, deixavan veure una mica els objectes d'aquell lloch ocupat per la cohort infernal.

En front d'es lloch que jo ocupava, una fòrsa invisible sostenia ses balansas. Cada plat ocupava un centenà de corte-rades.

Satanás donà ses séues ordres, y de totes ses ciutats y pòbles del mon comensaren à vení dimonis amb ses vanitats qu' havian arreplegadas per posar-lès à un d'els plats de sa balansa. Allò era un espectacle sorprendent, maravel·lós, sublime!!!!...

De Llevant y Ponent, de Tramuntana y Mitjorn, arribavan numerosos grupos carregats d'objectes de lujo, compren-guent amb ells, els criats, cambreses, cans, cavalls de passeig, monèyes, llòros, etc., etc. Els dimonis heu anavan acaramullant tot, axí com venia, à n'es plat de sa balansa.

Per espay de tres hores es sol quedà cubert p'es pas de ses cabeyeres postisses de ses dónes d'Europa; un renou molt llarch d'objectes que quèyan dins es plat me va cridà s'atenció; girant es cap vaitx veure que tal estruendo el produhian millons de dentadures postisses. Un fibló de vent que vengué després me fé caure en terra y aferrarme à n'es tronch de sa méua filosofia. S'es-perit que jo tenia dominat me digué qu'aquella tempestat no era més que grans ones de paraules buydes ó sense sentit. Un dimoni les va reuní totes y les col·locà dins sa balansa. Poch després arribaren gran nombre de camells

carregats amb odres plenes de subó d'els sabís ocupats en cercá arguments per combatre s'intervenció de Deu en aquest mon; totes ses odres venian adornades amb ses condecoracions goñades amb aquest trabay, y amb ses aprovacions de ses Academies. Altres camells duyan els cervells d'els més anomenats filosòfs des sigle devuyt. S'esperit que jo tenia encadenat quant los va veure, arrufant es morros y nas, esclamá:

—Axò no té ningun pès; s'en podrian havè escusat.

Un altre carregament, duyt p'els dimonis, no pogué ménos de ferme riure. Se componia d'oracions de ses ànimes hipòcritas y orgulloses. Altres dimonis arribaren també agobiats p'el pès de sa càrrega que duyan: la componian els mals sofrits voluntariament per adquirir bens temporals.

No acabaria may si bagués d'enumerà tots els objectes que posaren dins sa balansa. Crech que'l mon aquell dia va quedà tot desèrt y en plena tranquil·litat.

La Cort infernal pareixia no prendre gran part ni interès amb so grandió espectacle de ses vanitats que s'anavan acaramullant dins sa balansa. Casi tots els prínceps y Satanás mateix heu presenciavan distrèts. Belcebú feya badays, y cada vegada que respirava produhia grosses perturbacions en la mar y en l'atmòsfera en tota sa regió asiática.

—Ja me pareix (digué Belcebú) qu'es plat està ben plè; es des nostro rival encara no té res. ¿Voldrà per ventura aquest beninòni riurersè de noltros?

A un llogaret d'una vila de Mallorca, y per tant molt lluny d'aquell país de la Siberia, habitava una pobre doneta que no tenia per menjá més qu'un cantonet de pá. Tocaren à sa porta. Aquella veyeta corregué per obrí y un pobre se li presentà demanantli «una almoyna per amor de Deu.»

—¡Oh dia venturós! (esclamá sa veyeta). ¡Deu me visita!

Tenia per costum considerá als pobres com à enviats de Nostro'n Señor.

Prengué es cantó de pa y xapanlò digué:

—Partiguem la mitat perhom.

Y en donà una part à n'es pobre, afgint:

—En les vostres oracions recordauvós d'aquesta veyeta à ne qui sa societat té tan olvidada....

Es pobre prengué es pa, y se retirá després de fé la señal de la santa creu à n'aquella miserable caseta. Mentres s'anava alluñant, menjava es trosset de pa qu'amb tan bona voluntat li havia donat aquella pobre dòna. Es moviment d'es caminà y s'essé aquell pa ja un poch dur, fonch causa qu'à pesar des cuydado d'el pobre, en caygués una miqueta en terra. Aquesta miqueta fonch recohida y entregada à l'Angel de sa llum. Aquest l'agafà, y la posà dins es

plat de sa balansa qu'encara estava buyt, y aquest pès, á n'es pareixe tant petitoy, fonch moltíssim més faxuch que tot es contengut de s'altre plat, qu'eran ses vanitats replegadas p'els servidors de Satanás.....

S'esperit de ses tenebres se doná per vensut y desaparegué amb Belcebú y tota la cort infernal. S'Angel s'en muntá à n'el Cèl duguent-sen sa miqueta de pa; y un esperit, que no pareixia vení del Cèl ni del Infern, que no tenia res de viu ni de mort, va apareixe; replegá totes ses vanitats y s'en aná: era l'esperit de sa pols, des no-res....

Ignorants lectors, quant veyau un bossí de pa en mans d'un pobre, mirauló amb respecte. Ecsisteix una cosa més preciosa, de més valor que ses vanitats, darrera les quals corre sa societat actual; aquest pá marcat amb so sello de sa caritat será presentat à Deu el dia del Judici per l'Angel de la Guarda d'aquell qu'haurá donat amb alegría una almoyna à n'el pobre de Jesucrist.

J. F.

À MALLORCA.

¡Que n'ets d'hermosa Mallorca,
Sobre les ones dormida!

Y mes qu'hermosa estimada
Per qui com jo t'aprecia.

Ben dematí quant de l'aua

Se veu la llum indecisa,

Quant les gotes de rebada

Semblan pedras cristalinas:

Aucellets d'ala lleujera

Sos cants y piulos t'envían,

Y de rama en rama saltan

Com si fossen paperinas,

Deixant corre per los ayres

Celestials armonies.

De tos jardins les floretes

Van obrintse condormides

Y fugir deixan l'aroma

Fresch y pur que se respira.

Tos arbres plens de verdó,

Per demostrá s'alegría

Van moguent les verdes rames

Abans encara adormides,

Que s'enquantran y se besan

Y s'abrassan com amigues

Y s'aixecan y s'abaixan,

Com les ones fugitives.

Veitx baixá de los costats

Corrents d'aygo fresca y viva

Que devallan de ton front

Qual cabeyes d'hermosa nina.

Tèrres, arbres y floretes,

Tot alegría respira

Y riguent Naturalesa:

Saluda cantant el dia

Y plòra mars de rohada

De la nit al despedirse.

Quant te veitx, illa frondosa,

De bellas tan gornida,

No puch ménos d'esclamá

Prenguent part en ta alegría.

¡Que n'ets d'hermosa Mallorca,

Sobre les ones dormida!

Vulla Deu que tas pedretes

Sian ma tomba algun dia.

B. SARRA

XEREMIADES.

Ses aygos, vents y tormentes de dijous passat han estat generals per tota s' illa. Per sa part de Son Bibiloni han estat una pedrada de pedres com á nous.

P'es Pont d'Inca ha fét maitx, tomant parets, duguetzen arbres y terres y fent bastante de trenca.

A Manacor y Petra ha coronat molins.

A Alaró un aygat qu' es torrent no la podíu recóhí.

Y á Ciutat está dit amb una paraula s' aygo que duya sa Riera passava per demunt es pont de fusta.

Pe Santa Catalina hey ha casa que n' ha tengut nou pams y pe Son Serra, s' en ha duyt de qualcuna matalassos y tot, segons diuen. Tot axó acompanyats de trons y llamps de lo més farest á la una del dia y repetit á la una de sa nit ha fét de Palma una delicia poch enviable.

* *

Mos agrada veure un *áncora* bona.

A Mallorca, en tenim una qu' es fòrta ferm, y en doná fondo aferra d' uugla, y aguant, y no es dona cap mica.

Però devegadas en vés de doná fondo á lloch de ròques ó d' algues, el vòl doná allá ahont no hey ha aferray; y llavò succeheix que llaura ferm, y lo pitjó de tot es que quant llaura remòu es fons y fa aná s' aygo térbola.

* *

Sa festa de Sant Agustí de Felanitx ha estat de lo més lluhida qu' es podíu esperá. Es temps l' ha respectada de tal manera que lo únich que no li ha deixat fé es sa corrida de novillos qu' anava á ma d' essé es buñol de sa festa.

A les dues se posá á ploure y ploqué fins á les quatre. S' aclarí y féren ses corregudes sense caló, y á s' horabaixa es fochs artificials y globos y música y concurrénci de lo més alt de punt sense pols, ni caló, ni vent, ni aygo. Lo més hermós de tot era qu' el Cèl també hey prenía part en sa funció des fochs d' artífici perqu' en feya de naturals tan hermosos demunt s' horisonte y tan capritxosos que dava gust es veurerlós.

A mitja nit, acabada sa funció, quant tothom s' hagué retirat á ca-séua, una ratxa de vent y una bona aygo se encarregaren de desfé es cadafal, encortinades, archs de murta y arbossera, llanternes venecianes y demás adornos que engalanavan' alguns d' els carrés de la vila.

* *

Ja ha passat sa caló forta. Amb tanta d' aygo es d' esperá que sa que queda per fé encara, sía al manco agontadora.

* *

ANYORANSA.

En dedicatoria á mon bevolgut amich RAMON MARTORELL.

Ja dèu jorns contám qu' adeu dirte vaitx amich simpátich; y dèu jorns fa qu' el còr méu dins el pit es serva estátich.

Si; dèu jorns fa que l' ausència sembrá en mí l' anyorament, sens que puga amb complacència treurelmé del pensament.

Pois que sembla frenesí l' ardor qu' amb mí s' agombola vehent ton pòble fet jardí qu' al còr més natrat consola.

Per això al trench de l' aubada per poch que s' puga admirarse sòls en torn d' eixa morada la ditxa es veu ballugarse.

Les campanes balandrejan anunciant l' *Ave Maria* y en tot ser apar qu' hey vejan retratada l' alegría.

D' els arbres en lo fullatge daurat per los raigs del sòl llansa alegre en el oratge son bell cant lo rossinyol.

Y mil bálsams despedeixen ja les herbes, ja les flòrs, quant abelles mils pateixen per aspirar sos tresors.

¿Y les nines? ¡ah, les nines! bé s' mereixen alabá, que si á Palma n' hi ha de fines dins Pollensa també n' hi ha.

Son senzilles, son curioses, admetents, lleals y belles, y sinceres, y garbosas, fins y tant que s' pintan elles.

Y en torn de tanta hermosura benestar y poesia, s' alsan puigs á la ventura com que per guardar m' aymía.

Pois que tant m' encativá ton natal pòble, amich meu, qu' encar' ara he de jurá no donarte un altre adeu.

Per ssó es qu' haig fet prometénsa de cantar amb veu gloriosa; *Que Mallorca joya hermosa té en lo pòble de Pollénsa.*

JUAN MESTRE Y MESTRE.

16 d' Agost 1834.

COVERBOS.

Un pagés á ca un fotógrafo:

—Señó: ¿que vol y em farà es méu retrato?

—Des primé dèu reals; des segon tres y d' els altres lo mateix.

—Ydo, me fassa es segon.

—¿Y es primé?

—Vosté el vendrá per conta séu.

* *

Un señó va aná molt alarmat á consultá á un metge molt hò sobre lo que havía de fé per no tení es colera, y aquest

després de dirli que poría menjá de tot, encara que poch, qu' havía de tení es ventre net, etc., etc., li recomaná amb molta d' insistència que no menjás meló.

Heu notá un amich íntim séu y quant s' en va havé anat es señó li demaná:

—¿Com es que no vols que menj meló y vols que menj porch qu' es més indigest?

—Perqu' á mí m' agrada molt es meló y axí si cap client méu, que son molts, en compra, lograré que vajan barato.

* *

Un pobre homo caygué d' un tercé pis al mitx des carré quedant molt llastimat y casi mort; hey acudí gent, y una señora caritativa li alsá es cap posantlosé dins sa falda, y quant vé que no era mòrt li feu dá un tassó d' aygo.

Aquell pobre obrí els uys mitx esmortahits y amb veu llastimosa digué:

—¿Y de quin pis deu havé de caure un homo perque li donin un tassó de ví?

—Desde es derré pis; (contestá una dòna que tenia es séu homo que sempre anava tocat d' ala.)

* *

Un estudiant escrivía á un amich séu diguentli:

«Anit tench precisió d' aná á n' es ball. Fé el favó de deixarmé un vestit per anarhí, que no n' tench cap....»

S' amich li contestá:

«Pots dispondre des *traje*, però deixem primé uns calsons perque puga sortí de ca-méua per durlo t.»

* *

«¡Ah dolent! (escrivía un pare á un fí); si ses bastonades se poguessen escriure, llegirías aquesta carta amb s' esquena.»

* *

Parlant á una tertulia d' una señoreta molt guapa y molt parladora, li demanaren á un qu' era lo que més admirava d' ella y contestá:

—Lo que més m' admira es que tanta llengo capia dins una boca tan petita.

* *

Un homo condemnat á mort quant fench á baix des *cadalso* demaná un tassó de ví; quant el vá tení, afiná una mosca dins ell, y no l' volgué beure.

—¡Tira sa mosca y beuté es ví; (li digué aquell que ley havia duyt).

—No n' vuy: si n' bevia estich segú que si no tenia un còlich, al ménos demá m' aixecaría amb mala boca.

* *

—Vaja una cosa, (deya un curt de gambals,) es fanch embruta es calsons blanchs amb taques negres y ses botes negres amb taques blanques.

* *

Una vegada tregueren per menjá, à un señó que feya cap à una fonda, llam-pugues frites, pero tan corrompudes, que no se les podia acostá á sa boca.

—Homo: ¿y qu' es aquest peix? (preguntá es señó á n aquell fondista.) ¡Ell no 's menjadó!

—¡Com! (respongué aquell homo amb un natural franch). Vostè despuysahí en va menjá, y prou que li agradaren.

—Ses de despuysahí eran bones.

—Puis sápia que son germanes y agafades totes à una mateixa hora.

* *

Un homo molt aficionat à sa música, estava à punt de morí y vá aná à veurél un amich séu diguentli al acte d' entrá:

—¿Qu' es? ¿com te trobes? ¿com estás?

—Ah, fíet, (li respongué es malalt;) estich à punt de cantá s' *Aria final*.

EPIGRAMES.

Una dòna se queixava
Amb s' amiga des costat
Que s' hòmo venia gat,
Y toia la nit cridava.

—Del mateix mal som ferits;
¡Y molt més fòrt, Bèl Maria!!
En el mèu sa gateria
Li péga en es cap d' els dits.

Un barbé de pols fexuch
Un homo afeytava un dia.
Des diumenges sa camia
Amb un tay, li tregué es such.
—Ses patilles s' usan ara,
¿Que les vos tench de deixá?
—¡Sortiuné per 'vuy germá
Sòls que me deixeu sa cara!!

Un señorèt que tenia
Un nin molt avesiat
D' amichs séus fench visitat
Quant de son Sant vengué el dia.
—Un aset vòls. ¿Que no 's vè?
(Son pare en es nin va dí).
—Pero, no 'l vuy algerí;
El vuy gròs. ¡Més que vostè!!

MESTRE GRINOS.

CORRESPONDENCIA.

Erissa y Juriol de 1891.

Señor Director de L' IGNORANCIA:

MOLT SEÑOR MEU: Un d' els compromisos qu' amb vostè vaitx contrèure à sa nòstra separació, va essè escriuerli alguna carteta d' en quant en quant per posarló al corrent de lo que passa per aquí.

Sa questió principal avuy en dia es sa pò des còlera y per lo tant d' axò mateix he pensat ocuparmè per fé sebre à aquells més poruchs es mòdo de combatre es *microbios* econòmica-ment, tal còm veitx qu' es fá per aquí.

A molts de periòdichs respetables y persones entèses hem vist ò sentit à dí que s' higiene pública y particulá es lo qu' en situacions còm ses presents deu havè de cridá més s' atenció d' els governants y encarregats de sa salut des pòbles, però en aquesta ciutat, fins aquí s' ha fét oreya de cònsul ò s' ha comprès al revés, y á judicá per lo qu' es veu, tractan de combatre aquell animaló per mèdi d' un altre que pòt ò put més qu' éll, y que ja 'l tenen tan aclimatat y amb ús que sembla no se donen de tal compaña, per sí sòla capás de desarrollá una pèste entre els que estiguessin acostumats á viure á lo persona.

Sa composició que serveix còm á desinfectant consisteix per alguns carrés, bastants per desgracia, amb una composició de llexivada y aygos brutes conservades fins que no pòren agontá més per estoviá s' aygo qu' hauríam de comprá, y aygos majós y menós posades en conserva de sòl à sòl á un recó de sa casa ò devall es llit, tot lo cual á ses primeres hores des mati ó á sa cayguda des decapvespre se deposita á n' es carré perque serveisca d' entreteniment á s' avirám y de recreo á n' els transeunts després de mesclat amb algun poll, gat ó cá mòrt, y els demés fems de peix, fruytes y desperdiciis corresponents.

No se cregá qu' aquesta recepta que deix apuntada passí desapercibuda p' els qui deurían corregirlió perque un d' els citats punts, y no es de ménos repugnancia, es á ses immediacions de sa casa de la salut, frequentada per consiguient per membres de sa Junta de Sanitat, els que, ò son ben sorts de nás ò apoyan aquests perfums perque serveiscan de fumigació.

Moltes mes còses podria contá respècte á policia, però crech que lo dit ja basta per demostrá s' interès amb á qu' es mira aquí sa salut pública.

En quant á n' es sistema de corantenes que s' ha observat, fins aquí s' han fét tots els mèdis no tan sols perque no tengués proporció de sorprendermós es còlera, sino perque no pogués vení tampoch cap persona que no dugués sa bossa plena y gosás d' una completa robustès, per lo qu' eran somesés á cinch dies d' observació á pròva de bomba embarcats dias una llanxa y á s' intempèri des sòl, sa serena y els còps de má, pagant per purgarsè d' aquest mòdo dues pessetes diaries per sa llanxa y un duro á cada un d' els dos gordians que li feyan compaña, ajudantli á consumá ses provisions si en tenia ò fentli pagá lo que volían de ses que li facilitavan (1); fins que per últim s' adoptá que'n Hoch de sa llanxa se fés s' observació á *campo raso* demunt un illòt, sistema un poch més descansat per aquelles persones qu' es mareljan, y dues pessetes més barato.

Si sa mèua ploma estigués en millors mans, ò dirijida per un que no fos tan ignorant còm jò, crech qu' amb lo dit, contat en pedres monudes, n' hi hauria per omplí ses quatre càres des séu setmanari, però sa pò à no contarlió bé y de cansá massa als lectors, m' aturan de fé es comentaris á que se presta, perque cadascú els puga fé en el séu gust sense pèrde sa paciència.

Fins un altre dia me repetesch son servidó é ignorant

ES CORRESPONSAL.

(1) Diuen males llengos qu' enviaren de Palma una aubafia plena de xocolati, que vá havè de fé cinch dies d' observació, y els gordians de la salut, ò no sé qui, heu oloraren y en varen fé 18 lliures de sauvatge, lo mateix que dos pns y tres pessetes de formatge d' un pobre viatgé que venia de Mahó, però jò supòs que degueren observá algun *microbió* en aquests comestibles y procuraren fé desapareixe es perill per pò de sa pò.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Ningú pòt mirá sa cara deç sòl.

SEMBLANSES.—1. En qu' hey ha bombes.

2. En que té ponts.

3. En que fan calas.

4. En que pescan.

XARADA.....—Es-ca-rabat.

PREGUNTA.....—1. Es de La Sèu perque té tota l' iglesia devant.

CAVILACIÓ.....—Llampages.

FUGA.....—A Porres tench d' andá

A du una porrerenga,

Ni es vincla ni es trenca

Ni es romp ni es romprá.

ENDEVINAYA.—Sa caló.

GEROGLIFICH.

L A C I N O

R O Q I :

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un lòco à n' es temps?
2. ¿Y un catrí à moltes butaques?
3. ¿Y ses rates à molts de joves?
4. ¿Y unes sabates nòves à un ratolí?

UN DE LA PURSIANA.

XARADA

Ma primera es una lletra:
Ma segona crech jo qu' es
Article gramatical;
Sa tercera una còsa es
Que tench jo y que molt val;
Y es tot llinatge es
Qu' à Mallorca n' hi ha molts.
Mira bé si sabs lo qu' es.

UN CADALLERO ANDANTE.

PREGUNTA.

¿Qu' es lo més mal de trobá en aquest mon?

CAVILACIÓ.

PER RAVES

Compòndra amb aquestes lletres un llinatge.
ELL.

FUGA DE VOCALS.

.n s.l.d.t m' .n h. d.t m.c.
y d. m. s' h. .n.m.r.t
i.y! j. n. s. l. q. .m p.ss.
s.mpr. p.ns .mb s. s.l.d.t

ENDEVINAYA.

Jò corr mes que tot correu,
y tench els brassos tant fòrts
que puch fe reviuire els mòrts,
y croxir tota la Sèu.

(Ses solucions dissapte qui vè si som vi us.)

30 AGOST DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.